

Sygn. akt II K 229/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu w II Wydziale Karnym w składzie :

Przewodniczący - S.S.R Ewa Muzyka

Protokolant - Karolina Jaworska

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Wałbrzychu – Marcina Jawnego

po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2016 roku, 20 września 2016 roku , 25 października 2016 roku, 29 listopada 2016 roku, 16 marca 2017 roku w W.

sprawy M. M. (1)

syna B. i I. z domu B.

ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że

I w dniu 01 lipca 2015r. w W. woj. (...), na ul: D. kierował w ruchu lądowym samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) wbrew zakazowi sądowemu wydanemu przez Sąd Rejonowy w W. sygn. akt (...) z dnia 25 czerwca 2014

tj. o czyn z art. 244kk

II w dniu 06 lipca 2015r. w W. woj. (...), na ul: D. kierował w ruchu lądowym autobusem marki (...) o nr rej. (...) wbrew zakazowi sądowemu wydanemu przez Sąd Rejonowy w W. sygn. akt (...) z dnia 25 czerwca 2014

tj. o czyn z art. 244kk

III w dniu 04 grudnia 2015r. w S. woj. (...), kierując pojazdem mechanicznym marki F. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym nie zastosował się do zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres dwóch lat orzeczonego w dniu 25 czerwca 2014 przez Sąd Rejonowy w W. sygn. akt (...)

tj. o czyn z art. 244kk

I. M. M. (1) uznaje za winnego popełnienia czynów opisanych w punkcie I, II i III części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 244 kk i za to przy przejściu, że zostały one popełnione w warunkach ciągu przestępstw na podstawie art. 244 kk w zw. z art. 91§1 kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. zwalnia oskarżonego od uiszczenia kosztów sądowych poniesionych w sprawie, wydatki zaliczając na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. M. (1) prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 25 czerwca 2014 r. (sygnatura akt (...)) został uznany za winnego popełnienia występkę z art. 178a §1 kk. Jednocześnie wobec M. M. (2) Sąd orzekł środek karny w postaci

zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres dwóch lat – zaliczając na poczet orzeczonego środka okres zatrzymania prawa jazdy od 30 czerwca 2013 r. do 7 sierpnia 2013 r.

W lipcu 2015 r. orzeczony środek karny nadal obowiązywał, mimo to M. M. (1) kierował kolejno:

- w dniu 1 lipca 2015 r. samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) ulicą (...) w W., gdzie został zatrzymany do kontroli drogowej przez funkcjonariuszy policji.

- w dniu 6 lipca 2015 r. autobusem marki I. o nr rej. (...) ulicą (...) w W., gdzie został zatrzymany do kontroli drogowej przez funkcjonariuszy policji.

Dowód: notatka urzędowa k. 1, 4

Odpis wyroku k. 6-7

Informacja z Biura (...) w W. k. 34

Zeznania świadka M. B. k. 155

Zeznania świadka B. K. k. 155

Pomimo powyższych sytuacji w dniu 4 grudnia 2015 r. oskarżony M. M. (1) ponownie, wbrew nadal obowiązującemu na mocy prawomocnego wyroku, zakazowi prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, kierował samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) ulicą (...) w S., gdzie został zatrzymany do kontroli drogowej przez funkcjonariuszy policji.

Dowód: notatka urzędowa k. 61

M. M. (1) przyznał się do kierowania pojazdami mechanicznymi w dniach 1 lipca, 6 lipca, 4 grudnia 2015 r., jednak wyjaśniając w toku postępowania przygotowawczego podał, że wydanie zakazu prowadzenia pojazdów przez sąd było niesłuszne.

W przeszłości M. M. (1) był karany sędownie.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 83, 138

Dane o karalności k. 125

Sąd zważył ponadto, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego wina oskarżonego M. M. (1) nie może budzić wątpliwości.

Zgodnie z art. 244 kk karze do trzech lat pozbawienia wolności podlega ten, kto nie stosuje się do orzeczonego przez sąd zakazu (...) prowadzenia pojazdów (...).

Ze względu na to, że orzeczony przez sąd zakaz prowadzenia pojazdów obowiązuje od uprawomocnienia się orzeczenia (art. 43 § 2 k.k. i art. 29 § 3 k.w.) do przypisania oskarżonemu przestępstwa określonego w art. 244 k.k., a polegającego na umyślnym niezastosowaniu się do tego zakazu, niezbędne jest przede wszystkim ustalenie, iż w chwili czynu miał on świadomość faktu uprawomocnienia się orzeczenia skazującego" (wyrok SN z dnia 17 stycznia 2003 r., WA 75/02).

W przedmiotowej sprawie Sąd nie ma wątpliwości, że M. M. (1) miał świadomość prawomocności wyroku wydanego wobec niego w sprawie (...). Z informacji (...) (...) Urzędu Miejskiego wynika jednakże, że od początku M. M. (1) miał problem z respektowaniem orzeczonego zakazu, ponieważ mimo wezwania, nie zwrócił prawa jazdy do depozytu Urzędu Miejskiego. Myli się jednak oskarżony, jeżeli uważa, że okoliczność tak exculpuje go od zawinienia z art. 244 kk. W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2014 r. wydanym w sprawie (...) określono bowiem, że jeżeli

osoba, wobec której orzeczono zakaz nie odda dokumentu, to automatycznie wydłuża się w stosunku do niej faktyczny okres niemożności prowadzenia pojazdów poprzez wstrzymanie biegu okresu takiego zakazu, dopóki nie zdeponuje ona owego dokumentu, co nie zmienia przy tym faktu, że obowiązuje on od uprawomocnienia się orzeczenia.

Uznając zatem winę oskarżonego w zarzucanym mu zakresie Sąd przyjął, że oskarżony działał w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 §1 kk i orzekł karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Przy wymiarze kary Sąd kierował się dyrektywami prewencji ogólnej i szczególnej tj. baczył, aby kara wpłynęła wychowawczo na sprawcę i zaspokoila społeczne ogólnie rozumiane poczucie sprawiedliwości. Uwzględniając aspekt społecznego oddziaływania kary Sąd miał na uwadze wpływ, jaki wymierzona kara może mieć na każdego, kto dowiedział się w jakikolwiek sposób o przestępstwie i zapadłym wyroku. Jak trafnie wypowiedział się Sąd Najwyższy chodzi tu o wpływ, jaki orzeczona kara powinna wywrzeć w kierunku ugruntowania w społeczeństwie prawidłowych ocen prawnych i stosownego do tych ocen postępowania, o potwierdzenie przekonania, że w walce z przestępczością zwycięża praworządność, a sprawcy są sprawiedliwie karani. Wpływ ten orzeczona kara powinna wywierać przede wszystkim na środowisko sprawcy.(vide OSN z 15.10.1982 r IV KR 249/82).

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 624 kpk biorąc pod uwagę fakt, że oskarżony pracuje jedynie dorywczo oraz ma na utrzymaniu żonę, córkę i wnuczkę.